

KÁROLI

A KÁROLI GÁSPÁR REFORMÁTUS EGYETEM
HIVATALOS HALLGATÓI FOLYÓIRATA

magazin

2026/1.

LELKIMORZSA:
DIGITÁLIS GYERMEKKOR
A KUTATÁSOK TÜKRÉBEN

Ismerd meg a III. KREaktív
tehetségkereső verseny győzteseit

OKTATÓI PORTRÉ:
Szabó Orsolya pszichológus, régész:

a régészetben is az ember működése a legérdekesebb számomra

A KÁROLI-EGYETEM ISMERETTERJESZTŐ PODCAST SOROZATA

**TUDOMÁNYRÓL
HITRŐL
HIVATÁSRÓL**

*könnyedén,
érthetően*

Útravaló

Krisztus törvénye ----- 4

Oktatói portré

Lélek és lelet – Szabó Orsolya pszichológus, régész ----- 6

Lelkimorzsa

Digitális gyermekkor ----- 10

AkiKRE büszkék vagyunk

Bemutatkoznak a III. KREaktív
tehetségkereső verseny győztesei ----- 14

Téma

Kibontakozó felnőttkor ----- 24

Nyelvünk tükrében

A „trendi” be igekötőről ----- 26

#KREatív

Hallgatói alkotások ----- 28

International

Two worlds, one vocation ----- 34

AmiKRE érdemes figyelni

My Summer in America ----- 40

Keresztrejtvény

----- 42

TARTALOM

IMPRESSZUM

Felelős kiadó: Közkapcsolati és Kommunikációs Igazgatóság

Kiadó: Károli Gáspár Református Egyetem 📍 1091 Budapest, Kálvin tér 9.

Lapszerkesztő: Sárvári-Turbucz Eszter

Kiadványtervezés: R. Szabó István // www.bicreative.hu

Szerkesztőség: Közkapcsolati és Kommunikációs Igazgatóság

📍 1088 Budapest, Reviczky utca 6. ✉ sajto@kre.hu

Nyomda: Premier Nyomda 📍 1222 Budapest, Nagytétényi út 7.

ISSN: 2630-9491

Megjelenik 2000 példányban.

A szerkesztőség kéziratokat nem őriz meg, és nem küld vissza.

Krisztus törvénye

Írta: Balla Péter rektorhelyettes

A TÖRVÉNY SZÓT TÖBBFÉLE ÉRTELEMBEN HASZNÁLJUK. A BIBLIÁBAN MÓZES KÖNYVEIRE IS SZOKTUNK ÁTFOGÓ ÉRTELEMBEN UTALNI E KIFEJEZÉSEL. AZ ÚJSZÖVETSÉGBEN PÁL APOSTOL EGY HELYEN EGÉSZEN SAJÁTOS MÓDON HASZNÁLJA EZT A SZÓT, AMIKOR ÍGY ÍR LEVELÉBEN A GALÁCIABELIEKNEK: „EGYMÁS TERHÉT HORDOZZÁTOK, ÉS ÍGY TÖLTSÉTEK BE KRISZTUS TÖRVÉNYÉT” (GAL 6,2). JÉZUS KRISZTUSTÓL NEM MARADTAK FENN ÁLTALA ÍRT MŰVEK, TEHÁT TÖRVÉNYKÖNYVET SEM ÍRT. AKKOR HONNAN GYŰJTHETNÉNK EGYBE, HOGY Ő HOGYAN „RENDELKEZETT” AZ ÉLETÜNK FELŐL, ÉS MIRE UTALHATOTT PÁL APOSTOL A „KRISZTUS TÖRVÉNYE” KIFEJEZÉSEL?

**„EGYMÁS TERHÉT HORDOZZÁTOK, ÉS ÍGY TÖLTSÉTEK BE KRISZTUS TÖRVÉNYÉT”
(GAL 6,2)**

Az egyik lehetőség nyilván az, hogy a Jézusról fennmaradt négy írott evangéliumban keresünk olyan jézusi mondásokat, melyek az életvitelünkre vonatkoznak: felhívnak valamire, hogy azt megtegyük, vagy éppen óva intenek valamely bűnnek az elkövetésétől. Lehet-e ezen sok jézusi mondás között valamilyen átfogó érvényű „rendelkezést” találni, amely mintegy összefoglalja Jézus tanítását?

Maga Jézus ad ebben nekünk segítséget, mert egy alkalommal, amikor egy „törvénytudó” ezt kérdezte tőle: „melyik a nagy parancsolat a törvényben?”, válaszként kiemelt Mózes könyveiből két mondatot. Mó-

zestől két külön helyről idézve, egymás mellé tett egy-egy olyan parancsolatot, amelyek az Isten és az embertársaink iránti szeretetre hívnak fel (5Móz 6,5 és 3Móz 19,18). Idézzük Jézus szavait a Máté evangéliumából, és így hadd lássuk, hogy Jézus mit emelt ki az Ószövetségből, és mit fűzött hozzá: „»Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből.« Ez az első és a nagy parancsolat. A második hasonló ehhez: »Szeresd felebarátodat,

mint magadat.« E két parancsolattól függ az egész törvény és a próféták” (Mt 22,37–40).

Jézus konkrét példákat is adott arra, hogy hogyan gyakorolhatjuk az embertársaink iránti szeretetet. Példázatot mondott egy királyról, aki aszerint választotta szét az embereket, hogy mit tettek másokkal. A király így szólt: „éheztem, és ennem adtatok, szomjaztam, és innom adtatok, jövevény voltam, és befogadtatok, mezítelen voltam, és felruháztatok, beteg voltam, és meglátogattatok, börtönben voltam, és eljöttetek hozzám” (Mt 25,35–36). Amikor az igazak megkérdezték a királyt, hogy mindezt mikor tették meg vele, a király így válaszolt: „Bizony mondom nektek, valahányszor megtettétek ezeket akár csak eggyel is az én legkisebb testvéreim közül, velem tettétek meg” (Mt 25,40). A jézusi példázat szövegkörnyezetéből kiderül, hogy maga Jézus lesz ez a mennyei király, aki arra, amit a „legkisebbekkel” megteszünk, úgy tekint, mintha övele tettük volna meg.

Ilyen jézusi mondások eljuthattak Pál apostolhoz is, és ezért Jézus tanításának nagyszerű összefoglalását adja az apostol, amikor azt írja, hogy egymás terhei hordozásával – embertársainknak jézusi lelkülettel segítve – tölthetjük be „Krisztus törvényét”.

Az új esztendőre vigyük magunkkal útravalóként Jézusnak azt a mondását, amely olyan helyzetben hangzott el, amikor már tudta, hogy földi élete nem tart sokáig. Készült megváltó halálára, és tanítványaitól „búcsúzza” még néhány nagyon fontos üzenetet bízott rájuk. Csak János evangélista jegyezte fel Jézusnak e szavait, hadd írja be Lelke által a mi szívünkbe is: „Új parancsolatot adok nektek, hogy szeressétek egymást: ahogyan én szerettelek titeket, ti is úgy szeressétek egymást! Arról fogja megtudni mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha szeretitek egymást” (Jn 13,34–35).

A Károlin is hadd legyünk minél többen Jézusnak ilyen tanítványai!

Lélek és **LELET**

„A RÉGÉSZETBEN IS AZ EMBER MŰKÖDÉSE A LEGÉRDEKESEBB SZÁMOMRA”

– VALLJA SZABÓ ORSOLYA PSZICHOLÓGUS, RÉGÉSZ, AKINEK VÁLASZTOTT HIVATÁSAI A LAIKUSOK SZÁMÁRA ELŐRE TALÁN ÖSSZE NEM ILLŐ, TÁVOLI TUDOMÁNYTERÜLETEKNEK TŰNHETNEK, AZONBAN, HA JOBBAN ELMÉLYEDÜNK A TÉMÁBAN, AKKOR LÁTHATJUK, HOGY A TUDATTALAN TARTALMAK ÉS A MÉLYBEN REJLŐ „KINCSEK” UGYANÚGY FELTÁRÁSRA ÉS ÉRTELMEZÉSRE VÁRNAK. CARL GUSTAV JUNG EMBERRŐL ALKOTOTT KOMPLEX FELFOGÁSA MÉLYEN MEGHATÁROZZA SZAKMAI PÁLYÁJÁT, AMELY IGEN SZÉLES SPEKTRUMON MOZOG. EGYETEMÜNK EGYKORI HALLGATÓJÁVAL, JELENLEGI OKTATÓJÁVAL BESZÉLGETTÜNK.

Fotó: Mindset Pszichológia

Doktori tanulmányaidat az elméleti pszichoanalízis és a régészet tudományterületén végzed. Menynyire volt tudatos részedről, hogy választott hivatásaidban – legyen szó az emberi lélekről vagy tárgyi leletekről – „problémák” feltárásával foglalkozzál?

Azt mondanám, hogy részben tudatos, részben utólag értelmezhető döntés volt. Mind a pszichológia, mind a régészet esetében vonzó talán az, ami nem azonnal hozzáférhető, de valahogy segít megérteni, hogy milyen is az ember, hogyan működik a társadalom, kultúra ennek mentén. Révész György (PTE Pszichológia Intézet) mondta annak idején nekem humorosan, hogy ne aggódjak, ez a kettő tulajdonképpen elég hasonló, „mind a kettő régi kacatokban turkál”. De egyébként a régészetben is az ember működése a legérdekesebb számomra, illetve, hogy a tárgyakon keresztül ez hogyan érhető tetten. És persze a „rétegzettség” is mondhatni hasonló, akár a régészeti stratigráfiai egységekről beszélünk, akár a tudattalan rétegeiről. Mindegyik egy-egy újabb történetet rejt. És utána a feltárt töredékeket igyekszünk összerakni egy koherens egészé.

Pszichológiai és régészeti tanulmányaidat megelőzte az a három év, amikor színészetet tanultál. A színház egyfajta útkeresés volt az életedben?

Nem. Gyermekkorom óta ide készültem, de mindig volt egy nehezen megfogható ambivalencia bennem ezzel kapcsolatban. A színház általában nem a leghálásabb pályákat tudja adni az embernek. Sok egyéb dolgot is kipróbáltam, a színházhoz visszatértem végül, de nem voltam maximálisan elkötelezett. Ha nagyon belevonódtam, akkor sikerült nagyon jó dolgokat összerakni, amikre személyesen nagyon büszke vagyok. Ezek többnyire független, alternatív színházi megmozdulások, amik a mai napig sokat jelentenek, és ez az a közeg, ahol a kreatív énem leginkább otthon érzi magát. Ez nagyon jó, de ugye, ahogy korábban is említettem, az embernek több rétege is van, és vonzott azok feltérképezése is. Illetve a színház hatalmas érzelmi munkát kíván, nekem pedig szükségem volt egy „nyugisabb” periódusra. Aztán egyre inkább azt éreztem, hogy ez a „nyugisabb” élet nem is olyan rossz, sőt. Persze hozzátartozik, hogy a létbiztonságról is gondolkodik az ember, és nem igazán láttam magam előtt, hogy ezt

hogyan fogom tudni fenntartani azzal a nagyon szűk réteget megmozgató művészeti munkával, ami engem tényleg vonz. Ez mind hozzájárult ahhoz, hogy elkezdjek foglalkozni egy csomó más dologgal is, ami szintén érdekel, és mint kiderült, számomra legalább annyira izgalmas is, mint a színház.

A pszichológiai alapképzési tanulmányaid egy részét a Károlin végezted, ahol 2024 óta a Fejlődéslélektani Tanszék oktatójaként tanítasz. Mikor és hogyan érlelődött meg benned, hogy nemcsak gyakorló pszichológusként, hanem oktatóként is foglalkozz a rád bízottakkal?

Ugye, a színházi előéletemből is látható, hogy van egy erős előadói késztetés bennem. A tanítás is egy olyan dolog, ami mindig is vonzott, talán részben pont ezért. Gyermekkoromban is sokszor gondolkodtam egy-egy tanórán, hogy na, én ezt és ezt hogyan tanítanám, ha én lennék az oktató. Izgalmasnak tűnt, hogy másokat lehet tanítani, akik figyelnek rád, és jó esetben ez nekik is ad valamit, amit magukkal tudnak vinni az életükben. Sok jó oktatóm volt, akiktől tényleg élmény volt tanulni. És persze voltak sokan, akik régivágású, vasfegyelmel irányították a csoportokat, és a végén derült ki, hogy mennyire mélyen belénk ivódott így a tananyag. Igyekszem mindegyikből a hasznos részt átvenni én is. A tudás hovatovább nem lezárt anyag, hanem folyamat, amit átadni csak párbeszédben lehet. Oktatóként nem kész válaszokat szeretnék közvetíteni, hanem gondolkodási módokat, érzékenységet, ugyanakkor szakmai felelősséget és kereteket. Ebben a szerepben egyszerre vagyok jelen oktatóként és tanulóként is.

A pszichológiával kapcsolatos tanulmányaidat – s ha jól képzelem, akkor segítő szakemberként végzett munkádat – erősen meghatározza Carl Gustav Jung öröksége. Miért volt rád ilyen nagy hatással a svájci pszichiáter?

Jung mindig is nagyon komplex módon gondolkodott az emberről. Komolyan veszi a szim-

bolikus működést, a kulturális és történeti beágyazottságot, valamint azt, hogy a psziché nemcsak egyéni, hanem kollektív dimenziókkal is rendelkezik. Fontos a nyitottság, amellyel Jung a művészet, a vallás, a mitológia és a tudomány között mozgott. Ez a szemlélet lehetővé teszi, hogy esetemben például a pszichológiát és a régészetet ne egymástól elszigetelt területekként kezeljük.

JUNG MINDIG IS NAGYON KOMPLEX MÓDON GONDOLKODT AZ EMBERRŐL. KOMOLYAN VESZI A SZIMBOLIKUS MŰKÖDÉST, A KULTURÁLIS ÉS TÖRTÉNETI BEÁGYAZOTTSÁGOT, VALAMINT AZT, HOGY A PSZICHÉ NEMCSAK EGYÉNI, HANEM KOLLEKTÍV DIMENZIÓKKAL IS RENDELKEZIK.

Lelkünk mélye, a föld mélye – az alkotó és befogadó kapcsolata a múlt tükrében, régészeti leletek közvetítésével címmel tartottál előadást a közelmúltban. Mesélnél erről egy kicsit részletesebben? Elsősorban arra lennék kíváncsi, hogyan ötvöződik a pszichológia és a régészet a kutatásaidban, szakmai munkádban?

A kiindulópont az, hogy a régészeti tárgyakat ne pusztán funkcionális vagy tipológiai egységként kezeljük, hanem mint mentális és érzelmi lenyomatokat is. Egy tárgy nemcsak készült valamire, hanem jelentett is valamit annak, aki megalkotta és annak is, aki használta. Sőt, a tárgyat a jelenben szemlélő múzeumlátogatónak is jelent valamit, befogadóként. Az egyéni jelentésmezők mellett vannak olyan tényezők, amelyek közősek, hasonlót jelentett több ezer éve és hasonlót a ma emberének. Így lép szimbolikus kapcsolatba

egymással korokon és kultúrákon átívelően alkotó és befogadó. Ezt a jelenséget egyébként a művészetpszichológiából jól ismerjük. A pszichológiai megközelítés segít abban, hogy ezeket a jelentésrétegeket érzékenyebben értelmezzük. A régészet pedig visszavezeti a pszichológiai gondolkodást az anyaghoz, az időhöz. Mondhatni, ez egy kölcsönösen termékeny párbeszéd.

Érdeklődési köröd igen széles skálán mozog. Az egészségfejlesztésen túl a művészetek, a tudomány és a technika, de még a gaming is a listán szerepel. Arról nem is beszélve, hogy alkalmazott térinformatikus végzettséggel is rendelkezel. Hogyan találnak meg ezek az olykor egymástól nagyon is távoli területek?

Ezt biztosan meg tudnám magyarázni analitikus szemlélettel, alaposan átrágva a saját rétegeimet, de ez szerintem nagyon messzire vezetne. Két lábbal a földön maradva szerintem azt tudom mondani, hogy az embereket általában nem csak egy-egy dolog érdekli, de változó, hogy mire mennyi ideje van. Illetve jönnek szembe különböző projektek, lehetőségek és az ember van amelyikkel él, és lesz belőle valami. Egyébként is szeretek több lábbon állni. Azt hiszem a 20. század egésze, és a 21. század eddig megélt válságai arra tanítanak, hogy fontos, hogy több lehetőség is legyen a kezünkben, ahová tudunk rugalmasan lendülni, ha úgy hozza a helyzet.

Idén kerek születésnapot ünnepsz, szoktál számvetést tartani? Véleményed szerint a kerek születésnapok valóban magukban hordozzák az a jelentőséget, amit manapság nekik tulajdonítunk? Hogyan kezelhetjük jól az ilyen mérföldköveket az életünkben?

Persze, szerintem ez benne van a kultúránkban. A kerek születésnapok előtt általában frusztrálódik az ember, hogy mit is kellett volna eddig megcsinálni, és hol tart jelenleg, mit sikerült, mit nem. Valahogy ekkor jelentősebben érezzük az idő múlását. Erre is jó egyébként a fejlődéslélektan, hogy ezt értsük is. Ha

az eriksoni, vagy valamelyik, az övére épülő pszichoszociális elmélet szakaszaiban elmélyedünk, akkor könnyebb érteni, hogy az ún. normatív krízisek mit is jelentenek az ember számára. Így érthető, hogy mi is az, amit éppen átélünk. Ha tudom, hogy most pl. a fiatal felnőttkor végén vagyok és átlépek az érett felnőttkorba, akkor látom, hogy melyik szakasznak mi a sajátossága, és értem, hogy ez jó esetben mindenkinél így épül fel, legalábbis a nyugati kultúrában. Így a helyére kerülnek a kirakó darabjai.

A TUDÁS HOVATOVÁBB NEM LEZÁRT ANYAG, HANEM FOLYAMAT, AMIT ÁTADNI CSAK PÁRBESZÉDBEN LEHET.

Bár már elkezdődött 2026, mégis az év eleje több szempontból is nehéz. Hideg téli napok váltják egymást, ugyanakkor a legtöbb újévi fogadalom is ködbe vészett már. Hogyan élhetjük meg jól ezt az időszakot?

Talán az egyik legfontosabb dolog az, hogy ne akarjunk azonnal „újrakezdeni”. A tél pszichés értelemben is lassabb, befelé fordulóbb időszak. Érdemes ezt elfogadni, és nem folyamatos teljesítményelvárással terhelni magunkat. A kisebb ritmusok, a test jelzéseinek figyelembevétele, a kapcsolatok ápolása sokkal többet segíthet, mint mindenféle grandiózus fogadalmak. Néha az is elég, ha nem sietünk el semmit.

Digitális gyermekkor a kutatások tükörében

Írta: Palóczy Sára, a KAPSZLI tagja

A gyerekek képernyőhasználata nemcsak az egyik legvitatottabb téma a gyermeknevelés kapcsán, de talán a legaktuálisabb is. Sokan láthattunk már a villamoson vagy a boltban babakocsit, amiből csak az okostelefon látszik ki. Ellenben bizonyára hallottunk már olyan szülőről is, aki olyan távol tartja gyermekét az elektronikus eszközöktől, amennyire csak lehet. Melyiküknek lehet igaza?

Az okostelefonok, tabletek, számítógépek, és nagyképernyős televíziók már szinte elengedhetetlen részei az életünknek. Nehezen képzeljük el mindennapjainkat digitális készülékeink nélkül. De mi a helyzet azokkal, akik még csak most kezdik az életüket? Milyen veszélyek leselkednek rájuk a villódzó kijelzők képében? És van-e előnye a kicsik képernyőhasználatának?

Miért fontos beszélünk erről?

A számok magukért beszélnek. Magyarországon egy 2018-as kutatás szerint a 8–38 hónapos gyermekek 72%-áról nyilatkozták a szülei, hogy már használ valamilyen okoseszközt. Azóta a Covid-19 járvány csak rontott a helyzeten. A kijárási korlátozás és a közösségi intézmények lezárása sokkal kevesebb lehetőséget adott a gyerekek társas kapcsolatainak építésére és a kortárs csoporttal való találkozásra. Ennek eredményeképp *fokozódott az elektronikus eszközök használata*. A Bethesda Gyermekkórház adatai szerint hazánkban a 8–12 éves korosztályban a napi átlagos képernyőidő meghaladja az 5 és fél órát, tizenévesek körében pedig ez a szám felkúszhat akár 8 órára is.

Mi az, hogy „túlzott képernyőhasználat”?

Ennek meghatározására nincsenek konkrét keretek, ugyanakkor akadnak felvetések. Egyes kutatások szerint kiskorúak esetében akkor beszélünk túlzott képernyőhasználatról, ha naponta 4–6 órát töltenek a kijelző

előtt. Mások ezt a határt 3 órára teszik. Más megközelítésből nézve pedig nem csupán a képernyőhasználat ideje számít, hanem a háztartásban lévő elektronikus eszközök száma, a használat gyakorisága és időzítése is. Így azt mondhatjuk, hogy a túlzott képernyőhasználat egy több tényezőt magába foglaló kifejezés, ami leginkább akkor alkalmazható, ha a tevékenység korlátozza az egyént a mindennapi életben vagy rossz hatással van az egészségére.

Az érem két oldala

Vajon a digitális eszközök használata *rontja a kognitív funkciókat* vagy éppen fejleszti azokat? A válasz nem is olyan egyértelmű, mint gondolnánk. Bár a túlzott képernyőhasználat kifejezést hallva a legtöbbeknek valószínűleg a mentális működésre ártalmas következmények jutnak eszébe, akadnak kutatások, amik ezzel ellentétes eredményekről árulkodnak.

Egy 2015-ös 24–30 hónapos koreai gyerekeken végzett kísérlet eredményei szerint 2–3 óra a televízió előtt lényegesen megnöveli a nyelvi késés esélyét. Ennek következményeképpen késve indulhat a beszéd, a gyermek szókincse lassabban gyarapodhat, nehezére eshet a nyelvi szerkezetek helyes használata és a hangképzés. Egy másik kutatásban azt találták, hogy azok a gyerekek, akik két és fél éves korukban jelentős mértékben néztek tévét, később *kevésbé voltak iskola-érettek*, mint társaik, ami többek közt *szegényesebb szókincsben és alacsonyabb matematikai teljesítmény* formájában jelentkezett, illetve *kevésbé vettek részt aktívan a tanórákon*.

A beszéd lassabb fejlődését azonban nem kizárólag az okoseszközöknek tudhatjuk be. Logikus következtetés, hogy az a gyermek, aki épp a képernyő előtt ül, *nem a társaival*

foglalkozik. Kevesebbet beszél és játszik a kortársaival, kevesebbet kommunikál a családjával, és még önmagában is kevesebbet beszél. A magányos képernyőhasználaton azzal javíthatunk, ha felnőtt felügyelet mellett, közös tevékenységgé változtatjuk azt. Ez egyrészt erősítheti a szülő-gyerek kapcsolatot azzal, hogy több interakcióra ad lehetőséget, másrészt fokozza a tanító jellegű tartalom hatását.

Az emlékezet és a képernyőhasználat kapcsolatának kutatása során hasonló eredmények születtek. Az adatok szerint a kutatásban részt vevő 3–4 éves gyerekek rövid távú memóriája az elektronikus eszközök használata után *gyengébb teljesítményt mutatott*. A fények és hangok által uralt kijelzőknek kitett óvodáskorú gyermekek nagy különbséget mutattak az internetet kevésbé használó társaikkal szemben: nemcsak a *mesemondó feladatokban* maradtak alul, de a *hallott információ feldolgozásában is eltérést találtak* náluk.

Ugyanakkor az, hogy a képernyőhasználatnak negatív vagy pozitív következménye lesz, nagyon is tartalomfüggő. A *gyors, fantasztikus elemeket tartalmazó* meséket néző gyerekek végrehajtó funkciói – azaz a viselkedés, gondolkodás és cselekvés irányítását, valamint megvalósítását végző rendszer – gyengébb működést mutatnak azokkal a gyerekekkel szemben, akik lassabb, realisztikusabb meséket néztek. Emellett léteznek kifejezetten *tanító jellegű műsorok is*, mint például a *Dóra, a felfedező*. Az ilyen programok segíthetnek a szókincs növelésében, és betekintést adnak a betűk és számok világába. Mindemellett a kognitív fejlődés érdekében ügyeljünk rá, hogy a mese a *gyermek korának megfelelő legyen*.

A túlzott képernyőhasználat fenyegetheti a lelki egészséget is. Megállapították, hogy azok a 10–16 évesek, akik nem haladták

meg a képernyőhasználatra előírt időt, kisebb valószínűséggel jelentettek *depressziót*. Emellett összefüggést találtak a videójátékok használata és a *szorongás* mértéke közt. Szintén aggodalomra adhat okot, hogy a kijelző mögé bújás növelheti a *magány és az elszigeteltség* érzését. Az önértékelés viszont érdekes kérdés ebben a témában. Egy 2008-as kutatás szerint azok a diákok, akik több időt töltenek a telefonjukon, alacsonyabb *önértékelésről* számoltak be. Csak hogy elképzelhető, hogy pont az alacsonyabb önértékeléssel küzdő diákok hajlamosabbak többet foglalkozni digitális eszközeikkel, így a kapcsolat iránya egyelőre nehezen meghatározható.

Habár a túlzott telefonhasználat és a depresszió között összefüggésre utaló jeleket találtak, lehetséges, hogy a tünetek mögött nem maga a képernyőhasználat áll, hanem az alvás megrövidült időtartama. A közösségi média használata pedig segíthet a hasonló érdeklődési körrel rendelkező emberek megtalálásában, így támogatva a társas kapcsolatok építését.

Hogyan alakítsunk ki egészséges szokásokat?

Látható, hogy a gyerekek képernyőhasználatának hatásai nem csupán feketék vagy fehérek. A következményeket több tényező is befolyásolja, például a médiatartalom minősége, az életkor, az, hogy egyedül vagy társaságban találkozik-e az eszközzel, és természetesen a képernyőidő. Nem jó megoldás, ha teljesen kivonjuk az elektronikus készülékeket a gyerekek életéből, ugyanakkor rendkívül fontos, hogy korlátokat állítsunk fel és figyelemmel kövessük a digitális tevékenységüket. Emellett elengedhetetlen a család által kialakított egészséges hozzáállás és szokások, hogy elkerüljük a káros hatásokat.

! SZABÁLYOZZUK A KÉPERNYŐIDŐT.
A WHO (Egészségügyi Világszervezet) javaslata a kisgyerekek képernyőidejéről a következő: 2 éves kor alatt a képernyőhasználat semmilyen formában nem ajánlott, 2–4 éves korban pedig nem haladhatja meg az 1 órát.

! HELYEZZÜK KÖZÖSSÉGI TÉRBE A TELEVÍZIÓT.
Így a szülők felügyelni tudják, hogy a médiatartalom a gyermek korának megfelelő legyen. Továbbá a hálósobába helyezett televízió rossz alvási szokásokhoz vezethet.

! NÉZZÜK EGYÜTT.
A tanító jellegű műsorok hatását fokozza, ha szülő és gyerek közösen nézik. Ezzel

beszélgetést lehet kezdeményezni a fontos témákról és a mesék tanulságáról, ami nemcsak erősíti kapcsolatukat, hanem a gyermek nyelvi képességeit is fejleszti.

! ALAKÍTSUNK KI KÉPERNYŐMENTES IDŐSZAKOKAT.
Például étkezések alkalmával, játék közben, vagy alvás előtt 1 órával ne használjuk az elektronikus eszközöket.

! MUTASSUNK JÓ PÉLDÁT.
A kicsik nagyon sokat tanulnak utánzással. Ha azt szeretnénk, hogy egészséges képernyőhasználati szokásokat alakítsanak ki, jó példát kell mutatnunk.

„Az egyediség gyönyörű”

A 2025. ÉVI KREKTÍV GYŐZTESEI

egyetemisták, akik színpadra vitték önmagukat

Írta: Laczi Lilla

AZ IDEI KREKTÍV TEHETSÉGKERESŐ VERSENY ISMÉT BEBIZONYÍTOTTA, MILYEN SOKSZÍNŰ, KREATÍV ÉS BÁTOR KÖZÖSSÉG ALKOTJA A KÁROLI GÁSPÁR REFORMÁTUS EGYETEMET. A SZÍNPADON MEGJELENŐ PRODUKCIÓK MÖGÖTT SZENVEDÉLY, FEGYELEM, SAJÁTOS TÖRTÉNETEK ÉS SZEMÉLYES UTAZÁSOK ÁLLTAK. AZ ALÁBBIKBAN BEMUTATJUK AZ IDEI GYŐZTESEKET, A HASONLÓAN TEHETSÉGES, MÉGIS EGYEDI FIATAL ALKOTÓKAT, AKIK NEMCSAK MŰSORSZÁMOT HOZTAK, HANEM ÖNMAGUK EGY DARABJÁT.

HANGSZERES ZENE – KOMOLYZENE KATEGÓRIA

I. helyezett

A KOMOLYZENE SZÍVVERÉSE: TÓTH KRISTÓF, EGY FIATAL ZONGORISTA ÚTJA A KREKTÍVIG

Tóth Kristóf másodéves szociálpedagógia szakos hallgató számára a zene sosem csupán hobbi volt – sokkal inkább nyelv, amelyen keresztül gyermekkorától kommunikálni tud az érzéseiről. Bár az utóbbi években a zongora sajnos igencsak háttérbe szorult nála, hála a versenynek, ez nem maradt sokáig így: „egy-egy darabot muszáj volt megtanulnom, annyira a szívemhez nőttek. Ilyen Rachmaninov Cisz-moll prelűdjé is számomra” – mondja.

A KREaktív verseny hírére azonnal megérezte: indulnia kell. „Mint egy villám, belém csapott” – fogalmaz. A komolyzene kategória választása pedig tudatos gesztus volt részéről. Hiányolja, hogy a generációja kevés-

bé találkozik ezzel a világgal, pedig szerinte a műfaj mély jelentést hordoz: „milyen mély, tartalmas érzésviláguk és mondanivalójuk van a régmúlt nagyjainak”.

A felkészülés számára ajándékká vált: ismét megtapasztalta, mit jelent adni a zenén keresztül. A színpad mögött lenyűgözte társai teljesítménye, így az első helyezés teljesen váratlanul érte: „Enyhén le is fagytam a ki-hirdetésnél” – idézi fel nevetve.

**ÜZENETE A JÖVŐ INDULÓI-
NAK: „ÉLVEZZÉTEK, MUTAS-
SÁTKOK MEG ÖNMAGATOKAT,
MERT IGENIS MINDENKI
EGYEDI ÉS GYÖNYÖRŰ.”**

HANGSZERES ZENE – KÖNNYŰZENE KATEGÓRIA

I. helyezett

„GYŐZTESEK, AKIK TÖRTÉNETET MESÉLNEK” – A BARÁTSÁGBÓL SZÜLETETT ZENekar: NEON PAPER BIRDS

Jármi Bánk, Mahovics Gergő, Merucza Tibor Alex (Károli) és Borka Zsombor (PPKE)
A Neon Paper Birds története barátságok, sorsszerű találkozások és zenei szenvedélyek elegyéből állt össze. Nem is lehetne pontosan meghatározni, hol kezdődött – talán annál a filmnél, amely mindannyiukat megérintette. „A megtekintése után sokszor „elloptuk” a jeleneteket, és ezekből szőttünk történeteket egymásnak” – meséli Jármi Bánk az *A Complete Unknown* című Bob Dylan-filmről, amely végül a produkció választását is inspirálta.

A csapat tagjai különböző háttérből érkeztek:

- Mahovics Gergő számára „az öröme-nélés” az élet alapritmusa,
- Merucza Tibor Alex videós újságíróként és hangszeres polihisztorként él a zene mellett,
- Borka Zsombor a PPKE-ről érkezett magyar-dráma szakosként,
- Bánk pedig a filozófia és irodalom világából merít ihletet.

És habár mindegyikük más-más személyiség a zene szeretete közös mozgatórugó a számukra.

A próbák technikai és időbeli kihívásokkal tűzdelve zajlottak – „mindannyiunk részéről sok lemondással járt” –, de az egymás iránti szeretet és a közös cél összekovácsolta a társaságot.

A győzelem pillanatát izgalmas csend előzte meg. De a bizonytalanság gyorsan hálává alakult. „Büszkék voltunk” – mondja Bánk, aki egy idézetet is emlegetett, amely végigkísérte a versenyt: „Az elbizakodottságnak alázat a társa, s a szerényeknél a bölcsesség lakik”.

A csapat nem szeretné lezárni ezt a fejezetet: már szervezik a koncerteket, és készülnek saját dalokkal.

**ÜZENETÜK A JÖVŐ INDULÓI-
NAK: „VIGYETEK BELE VALAMIT
ÖNMAGATOKBÓL, AMI A PRO-
DUKCIÓT SZEMÉLYESSÉ ÉS
EMBERIVÉ TESZI.”**

ÉNEK KATEGÓRIA

I. helyezett

„DON'T BE AFRAID TO PUT YOURSELF OUT THERE AND EMBRACE YOUR TALENTS” – REX OGHENERO DJAGBO

My name is Rex Oghenero Djagbo, a Károli scholarship student within the Faculty of Humanities and Social Sciences, my primary academic focus is the Psychology BA program.

How I prepared for the talent show?

When I received the email confirming my selection for the finals, I was absolutely ecstatic! My preparation began immediately. That evening, I chose a song I genuinely loved singing, which made the process of scoring the lyrics and working out the arrangement a pleasure. By listening to and singing the song repeatedly, I grew very comfortable and confident in my ability to present it on stage.

My experience about the talent show

The coordination from the Károli team was excellent; the provision for rehearsals helped all participants avoid confusion and ensure we were perfectly ready for our presentations.

My impressions during the talent show

My first impression was a resounding „Wow!”. The event was far bigger and more professionally coordinated than I had anticipated. I would say the competition was incredibly tight because every contestant was talented, well-prepared, and delivered their best. It was also a heartwarming surprise to see the hall completely full with spectators right up until the very end. I truly enjoyed both performing and listening to the wide array of other talents on display.

My Take-Away Message

When I was called as the winner for the singing category, I was completely shocked and couldn't quite believe it! Winning comes with an incredible feeling of fulfillment, but my greatest take-away is this; don't be afraid to put yourself out there and embrace your talents.

The KREaktív Talent Show proved that hard work pays off and provided a fantastic opportunity to engage with the supportive Károli community. This experience has significantly boosted my confidence, which is a valuable asset I'll carry into my Psychology studies.

MY FUTURE PLANS FOR SINGING WHILE MY ACADEMIC GOAL REMAINS THE SUCCESSFUL COMPLETION OF MY PSYCHOLOGY BA, I PLAN TO KEEP SINGING AS A

VITAL PART OF MY LIFE. I WILL ACTIVELY SEEK OUT SMALLER PERFORMANCE OPPORTUNITIES WITHIN THE UNIVERSITY TO HELP ME CONTINUOUSLY GROW AS AN ARTIST. I AM ALSO COMMITTED TO IMPROVING MY TECHNICAL SKILLS, PERHAPS BY TRYING MY HANDS AT SONGWRITING. SINGING FOR ME IS A WAY TO SHOW MY CREATIVITY AND EXPRESSION, AND I'M DEDICATED TO BUILDING THIS TALENT ALONGSIDE MY JOURNEY AS A STUDENT OF KÁROLI GÁSPÁR UNIVERSITY.

TÁNC KATEGÓRIA

I. helyezett

„AMIKOR A MŰVÉSZET
SZEMÉLYESSÉ VÁLIK” –
ÚJRAKEZDÉS KÉT ÉV KIHAGYÁS
UTÁN: GECSE ENIKŐ DÓRA

Gecser Enikő másodéves kommunikáció- és médiatudomány szakos hallgató számára a tánc nem egyszerűen hivatás vagy szimpla időtöltés, hanem az élet egyik legmeghatározóbb közege. A világ lüktetésének érzékelése. 7 éves korától 18 éves koráig versenyszerűen táncolt, Európa- és világ bajnoki címekkel a háta mögött.

Két versenymentes év után a KREaktív lehetősége úgy érkezett számára, mint egy hazatérés. „Vissza akartam csöppenni a régi énembe” – mondja. A fellépés visszahozta a

versenyek hangulatát, a koncentrációt, a jelenlétet, mindazt, ami a tánc lényegét jelenti számára.

Sikerét szerinte az évek során felépített fegyelem és kitartás alapozta meg: „Folyamatosan igyekszem fizikailag formában maradni, és fejleszteni magam... szerintem ez az, ami igazán számított.” A verseny motivációt és teret adott neki, hogy továbbra is a tánc útján haladjon – immár nem a kupákért, hanem önmagáért.

**ÜZENETE A JÖVŐ INDULÓINAK:
„MERJETEREK A SAJÁT ERŐSSÉGE-
ITEKBŐL KIINDULNI... HA SZÍV-
VEL-LÉLEKKEL KÉSZÜLTÖK, A
KÖZÖNSÉG ÉS A ZSÚRI IS ÉREZ-
NI FOGJA.”**

VERS- ÉS PRÓZAMONDÁS KATEGÓRIA

I. helyezett

A HANG, AMELY TÖRTÉNETET
HORDOZ: RIMÁN MÁRIA KIARA –
„EGY ELŐADÓ, AKI A VERS MÖGÉ
LÁT”

Rimán Mária Kiara tanító szakos hallgató számára a színpad sosem volt idegen terep: gyermekkorától kezdve jelen volt életében a néptánc, a versmondás, a próza. Amikor azonban véget értek középiskolás évei, hirtelen eltűntek ezek a lehetőségek – a felkészülés, a lámpaláz, a siker. A KREaktív ezért számára újra lehetőséget adott visszatérni ahhoz, ami hiányzott.

A vers kiválasztása [Gárdonyi Géza: *Mi a boldogság?*] egy véletlennek köszönhető: egy gyűjtemény fellapozásakor talált rá Gárdonyi művére, amely lenyűgözte lendületével és előadási lehetőségeivel. A kíséret azonban sok szervezést és kreativitást igényelt.

Eredeti zongorista társa a verseny napján fellépésre volt hivatalos, így gyorsan új megoldást kellett találni. „Sok vita, nevetés, ajtócsapkodás, kibékülés után megszületett az a verzió, amely a verseny során elhangzott” – emlékszik vissza szeretettel.

A győzelem nem volt elvárása: „egy tisztességes versenyben egy induló csak reménykedhet a jó eredményben”. Számára sokkal fontosabb a közönség és a zsűri szeretete – az a visszhang, amely a produkció után még sokáig elkíséri.

**ÜZENETE A JÖVŐ INDULÓINAK:
„NE FÉLJETEREK, MINDENKÉPP
NYERTEK! HA JÓL SIKERÜL,
ELISMERÉST; HA BAKI CSÚ-
SZIK BE, EGY ÉLETRE SZÓLÓ
TÖRTÉNETET.”**

KÖZÖNSÉGDÍJAS ÉS TÁNC KATEGÓRIA

helyezett

A MOZDULATOKBAN ELMESÉLT TÖRTÉNET: HÁRI ANNA „A TEHETSÉG PILLANATAI” ÉS EGY SZEMÉLYES KOREOGRÁFIA

Hári Anna harmadéves pszichológia szakos hallgató számára a tánc olyan eszköz, amelyen keresztül azt is ki tudja fejezni, amit a beszéddel nem lenne képes. Modern és kortárs stílusokkal két éve foglalkozik, de már óvodás kora óta táncol, számtalan hazai és nemzetközi versenyen szerepelt.

Idén egy különösen személyes koreográfiával állt színpadra: egy háborúba induló kedves búcsúztatásának történetét mesélte el — édesanyja régi szőlőjéből kiindulva: „az ő koreográfiáját dolgoztam át... így a darab különösen személyes jelentéssel bír számomra”.

A koreográfia gyorsan összeállt, egyedül a térdfájdalom nehezítette meg a felkészülést. A

közönség szeretete azonban mindent felülírt. „Elképesztően boldog voltam... úgy gondolom, nekik köszönhetem mindezt” – mondja.

A következő egy évben műtét miatt pihenésre kényszerül, de már most tudja: vissza fog térni. Még erősebben, még magasabb szinten.

**ÜZENETE A JÖVŐ INDULÓI-
NAK: „MERJETEK BELEVÁGNI!
A KREATÍV RENGETEGET AD:
ÉLMÉNYEKET, ÚJ KAPCSO-
LATOKAT ÉS OLYAN TAPASZ-
TALATOKAT, AMELYEBŐL
HOSSZÚ TÁVON IS LEHET
ÉPÍTKEZNI.”**

A KREATÍV IDEI GYŐZTESEI KÜLÖNBÖZŐ SZAKOKRÓL, KÜLÖNBÖZŐ TÖRTÉNETEKKEK ÉRKEZTEK, MÉGIS EGYVALAMIBEN BIZTOSAN MEGEGYEZNEK: MINDANYIAN ELÉG BÁTRAK VOLTAK AHHOZ, HOGY MEGMUTASSANAK VALAMIT ÖNMAGUKBÓL.

A VERSENY IDÉN IS BEBIZONYÍTOTTA, HOGY A KÁROLI KÖZÖSSÉGE TELE VAN OLYAN ALKOTÓKKAL, AKIK INSPIRÁLNI TUDNAK MÁSOKAT ÉS AKIKBEN RENGETEG KITARTÁS LAKOZIK. AZ EGYETEM PEDIG ÖRÖMMEL BIZTOSÍT LEHETŐSÉGET ÉS TERET A TEHETSÉGEK KIBONTAKOZTATÁSÁRA. MINDEN GYŐZTES EGYHANGÚAN CSAK BÁTORÍTANI TUDJA MINDAZOKAT, AKIK AZON GONDOLKODNAK, HOGY JÖVŐRE ELINDULNÁNAK A VERSENYEN, HISZEN EZT AZ ÉLMÉNYT IGAZÁN KÁR LENNE KIHAGYNOTOK.

A III. KREATÍV TEHETSÉGKERESŐ VERSENY VISSZANÉZHETŐ AZ EGYETEM YOUTUBE-CSATORNÁJÁN.

A kibontakozó felnőttkor és a családi leválás dilemmái

Írta: Kövesdi Andrea
tanszékvezető egyetemi docens,
Fejlődéslélektani Tanszék

A felnövekedés és a felnőtté válás folyamata a posztmodern társadalmakban jelentős átalakuláson ment keresztül az utóbbi évtizedekben. A '90-es években a serdülőkor kitolódására lettek figyelmesek a kutatók, amit azzal magyaráztak, hogy egyre több területen kell megfelelni a serdülőknek. Arnett (2000) által bevezetett kibontakozó felnőttkor (emerging adulthood) fogalma a 18–25 éves korosztály fejlődési mintázatát írja le az iparosodott társadalmakban. Erikson-i értelemben vett serdülőkort követi, azonban még nem tekinthető teljesen kiforrott felnőttkornak (kutatási beszámolók alapján a fiatalok önmagukat is "részben felnőttként" határozzák meg). Ez az átmeneti, kísérletező szakasz az identitásalakítás, önfelfedezés és autonóm működés kidolgozásának jegyében zajlik, ahol a fiatalok különböző életutakat próbálnak ki a párkapcsolat, a család és a munka világában. Erikson (1968) pszichoszociális fejlődéslélektanában a serdülőkor (14–18 év) az identitáskeresés és szerepkísérletek időszaka.

Arnett nézete szerint ennek folytatása a kibontakozó felnőttkor, ahol az identitás megszilárdulása, a társadalmi szerepek felvállalása és az autonóm döntéshozatal kerül előtérbe. Arnett az identitás alakulása szempontjából a kibontakozó felnövekedés időszakának jellemzőiként említi; identitáskísérleteket, az instabilitást, az önfókusz hangsúlyát, a köztes állapotot és az optimális, újító jövőképet.

A szerző kiemeli, hogy a kibontakozó felnőttkor elsősorban élménystruktúra alapján definiálható és nem életkor szerint. A társadalmi és kulturális hatások jelentősen befolyásolják a fejlődési mintázatot. Gondoljunk itt a felsőoktatás széles körű elérhetőségére, a munkavállalás és a családalapítás kitolódására, ami a nyugati társadalmakban megfigyelhető jelenségek, azonban a kibontakozó felnőttkor nem univerzális jelenség – egyes társadalmakban ez a szakasz nem alakult ki (Tanner & Arnett, 2011).

A felnőtté válás dilemmája ma már nem a „leválás” egyszeri aktusa, hanem folyamat, amely során a fiatalok rugalmasan, gyakran cirkuláris módon mozognak az önállóság és a függés határán. Ez a fejlődési plaszticitás lehet adaptív – ha a rezilienciát és alkalmazkodó-képességet erősít –, de maladaptív is válhat, ha az önállósodás késik vagy túlzottan bizonytalan (Arnett, 2000).

Az Eurostat (2023) adatai szerint Európában a fiatalok átlagosan 26,5 évesen hagyják el a szülői házat: Svédországban ez 17,8 év, míg Horvátországban 31,8 év. Magyarországon a 18–34 évesek 67%-a él még otthon, ami jól tükrözi a gazdasági, lakáspiaci és kulturális tényezők befolyását.

Egyetemünk hallgatói körében végzett 2025. évi felmérés hasonló arányokat mutatott: a válaszadók 67,4%-a él szüleivel, míg mindössze 10,2% él önállóan (barátokkal él 7,2%, párjával él 15,2%). Az adatok szerint a fiatal felnőttek többsége érzelmi, anyagi és szervezeti értelemben is hosszabb ideig marad függő helyzetben, miközben identitásuk és kapcsolatrendszerük fokozatosan differenciálódik.

Érdemes odafigyelni a károlis hallgatók munkavállalási gyakoriságára, a megkérdezett hallgatók szinte 100%-ban dolgoznak az egyetemi tanulmányaik mellett eltérő időintervallumban. A válaszadók 1/3 része, több mint napi 4 órát tölt munkával. A többirányú elfoglaltság (tanulás, munka) mellett a kérdőívet kitöltő hallgatók számára kedves családi elfoglaltság jellemzően a kirándulás, a közös filmnézés és a közös játék. Ahogy a kedves emlékek között is leggyakrabban ezek az elfoglaltságok kerülnek említésre. Összeségében a közösen eltöltött minőségi idő a családdal. Az érzelmi bázis és kötelék elég erőforrásként mutatkozik a rugalmas és adaptív folyamathoz és az állásfoglaló felnőtt identitás kiforrásához a felmérésben részt vevő hallgatók körében.

Általában az eltérő családi kontextusban, kapcsolati mintázatban ez a folyamat különbözőképpen valósulhat meg: történhet elválás, leválás, elszakadás vagy akár megtagadás formájában. Optimális esetben a családi gyökerek megtartása mellett történik meg a biztonságos elrugaszkodás, amikor az identitás megszilárdul, és a fiatal képes autonóm, felelős életvezetésre. Ez a rugalmas, reziliens fejlődési út a posztmodern társadalmakban a felnövekedés normatív mintázatává vált napjainkra.

Bealszik, bejelez – értelmes így?

A „trendi” *be* igekötőről

Írta: Sólyom Réka egyetemi docens,
Magyar Nyelvtudományi Tanszék

AZ UTÓBBI NÉHÁNY ÉVTIZEDBEN SOK OLYAN VÁLTOZÁS JELENT MEG IGEKÖTŐS IGÉINKKEL KAPCSOLATBAN, AMELY VALAMIKÉNT A BE IGEKÖTŐHÖZ KAPCSOLÓDOTT. LECSERÉLŐDÖTT A KORÁBBI IGEKÖTŐ, AMELY AZONBAN MÁS ESETEKBE MEGMARADT? IGEN, ELŐFORDULT EZ PÉLDÁUL A MEGCÉLOZ-BECÉLOZ, MEGTÁMAD-BETÁMAD ESETÉBEN. MEGJELENT A BE IGEKÖTŐ OLYAN IGE TÁRSASÁGÁBAN, AHOL KORÁBBAN NEM VOLT JELEN? IGEN, ILYENRE IS AKAD PÉLDA, GONDOLJUNK CSAK AZ AGGÓDIK-BEAGGÓDIK PÁROSRA.

Mi is indokolja a *be* népszerűségét? Vizsgáljuk meg kicsit ezt az igekötőt! Ismeretes, hogy a *be* legrégebbi magyar igekötőnk közé tartozik, ún. ősi magyar igekötő, amely a *ki* ellentétes jelentésű párja. J. Soltész Katalin 1959-ben még azt írta róla Az *ősi magyar igekötők* című könyvében, hogy ritkábban fordul elő, mint a *ki*, és használata is korlátozottabb [107. o.]. Megfigyelhető azonban, hogy az elmúlt 1-2 évtizedben meglehetősen sok *be* igekötős ige keletkezett úgy, ahogyan a bevezetőben jeleztük: vagy csere történt, vagy igekötőtlen helyen jelent meg a *be*. Történt mindez úgy, hogy közben a „hagyományosabb”-nak mondható (tehát nem *be* igekötős) igék is megmaradtak, tovább élnek.

A *be*-nek számos szerepét, funkcióját felsorolja a nyelvészeti szakirodalom: gyakran megjelenik például a befejezettséget kifejező funkció vagy – mint Ladányi Mária utal rá már 2007-ben – a valamilyen felfokozott

lelki vagy tudati állapotba való kerülés, az abban való elmerülés kifejezése [266. o.], gondoljunk csak a *beaggódik* vagy a *belasul* szavakra.

Lássunk néhány konkrét példát! Segítsé-
günkre lesz a nyomozásban a Magyar Nemzeti Szövegtár 2. (MNSZ2). Rákeresve például az *elalszik-bealszik* párosra, azt az eredményt kapjuk 2025 decemberében, hogy a régebben használatos *elalszik* esetében 14398, míg az újabb keletkezésű *bealszik* esetében mindössze 464 találatot ad az adatbázis. Ebben mindenféle szótövé, igemódú és igeidejű alak megtalálható, tehát pl. az *alud-ugyanúgy*, mint az *alsz*-. Minden találat esetében kapunk példákat is, a *bealszikra* például ezt: „Na akkor keresek valami filmet, úgyis bealszok rajta ;-)”. Látható, az alvásba való elmerülést hangsúlyozza itt a beszélő.

Kisebb különbséget látunk az *eldurvul-bedurvul* szópár találatai között. Előbbire 1204, utóbbira 161 találatot kapunk. Az *el* intenzitást kifejező szerepéhez hasonlóan a *be* igekötős forma is hangsúlyozza ezt, még jobban kiemelve a durvulást. Az alábbi mondat írója is így kívánta hangsúlyozni a vizsgaidőszak nehézségeit: „De sajnos most kezd bedurvulni a vizsgaidőszakom (...)”.

Az előző két példánál talán még újabb és ritkább jelenség a *behisz* megjelenése. Míg az *elhisz* igére 29777 találatot ad az említett adatbázis – ebbe ismét beletartozik az ige mindenféle alakja, tehát pl. az *elhinni* ugyanúgy, mint az *elhitte* – addig a *behiszre* mindössze három magyar nyelvű példát kapunk. Van viszont rá példa az 1979-ben megjelent *Új magyar tájszótárban*, ahol szintén ‘elhisz’ jelentésben szerepel. Az újabb használatban a ‘teljes tudatával elhisz’ jelentés jelenik meg, így például ebben az MNSZ2-ből származó mondatban: „[...] az átlagtöbbség behiszi a kamut.”

Meg kell még említeni olyan igéket is, amelyek esetében nem is jelent meg korábban igekötő az ige töve előtt, napjainkban – elsősorban a laza, informális nyelvhasználatban – azonban gyakran találkozhatunk a *bevel*. Néhány példa az adatbázisból: a *bejelez* igére 66 találatot is kapunk, mint például ezt a mondatot: „Nekem akkor szokott bejelezni, ha a hűtővíz szintje a megengedett alá megy”. Láthatjuk, ebben a mondatban az autó egy műszeréről van szó. Szintén műszerrel kapcsolatban jelenik meg – 16 találattal – a *besípol*. Például: „[...] a cipőboltból kifelé besípol a riasztó [...]”. S végül a *beketyeg*, amelyre 3 találatot kapunk, például: „Ez 20 éven keresztül ez mindig beketyeg neki”. Ebben az esetben is valamilyen műszer működéséről van szó. Miért érzik a nyelvhasználók hatásosabbnak, megfelelőbbnek – szakszóval adekvátabbnak – ezeknek az igekötős alakoknak a használatát a hagyományos *jelez*, *sípol* és *ketyeg* igék helyett? Valószínűleg azért, mert hangsúlyosabban jelenik meg a jelzés váratlansága, intenzitása, erőssége.

A *be* igekötő népszerűsége töretlen: váratlan jelentésekben tűnhet fel. Hol egy olyan igével áll együtt, ahol korábban másik igekötő állt, így a jelentést és a stílust némileg módosítva, a korábbi alakkal párhuzamosan él együtt az új szó. Hol pedig olyan igék előtt jelenik meg, ahol korábban nem is volt igekötő, pedig ezek az igék jól „működnek” igekötő nélkül is. Mégis, ha megkapják a *be* igekötőt, jelentésük intenzívebb, sokszor „trendibb” lesz. És hogy mi mindezzel a nyelvhasználók célja? Sokszor tudattalanul, máskor nagyon is szándékos módon alakítanak ki a *be* segítségével egy intenzitást, felfokozottságot, belemerülést kifejező, gyakran laza vagy szleng stílusú igealakot. Hogy a jövőben hol fog még feltűnni ez a régi igekötőnk új funkciójában, nem tudni, de az adatok és a példák alapján bizonyos: érdemes nyitott szemmel és füllel járnunk.

EXHALÁCIÓ

Egyszer csak jön egy ember és felkavar.
Nem olyan elemi erővel, mint egy tomboló vihar, csupán azzal a könnyedséggel amivel reggelente homogénné teszed a kávéd.
És az egész olyan mintha addig nem is éltél volna. Legalábbis tők más most úgy úszni, hogy a víz színéről a szeme jut eszedbe.

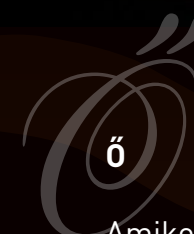
A gondolat nyel el és sodor partra, az, hogy vajon boldoggá tudnád-e tenni.
Mosolyogsz, mert tudod, hogy nem egyszerű háromnegyedes ütemre keringőzni, de a cipőt gondolatban már megvetted.
Ott lappang benned az elköteleződés iránti vágy és félelem. Az a rengeteg „*mi van ha*” és „*nem bírnám ki még egyszer*”.
Mindez túl mélyre került. Pont mint az a levél, amit csak a fióknak írtál és azóta sem vettél elő, de sorait újraolvasás nélkül mormolod máig magad elé, akárcsak a Miatyánkot.

Fogalmad sincs hogy élhet valaki benned, amikor már elfejtetted milyen is igazán önmagadnak lenni.

De ő annyira...
Klisés és nyálas hasonlatok jutnak csak az eszedbe folytatásként. Tudod, hogy ez már a vég kezdete. Hogyha most túl hamar, túl nagy teret engedsz holnapra már fogkeféd sem lesz.

Mert nem az a kérdés, mikor kezdődött benned a hiány, hanem hogy mikortól akarod, hogy ő leüljön melléd és megvárja, amíg végre lélegezni mersz mellette.

Dobos Odett
magyar alapképzési szak

Amikor megláttam, remélni kezdtem,
valamit, amiben már egy ideje nem hittem.
Nem találtam szavakat szépségére,
S előtte kitértam a kaput a szívemhez.

Álom vagy valóság?
Ez valami egészen más.
Valami új, ami rég elveszett,
egy érzés, mit megfogni nem lehet.

Varázslatos volt a pillanat,
amikor összefonódott a lelkünk,
s szépen lassan, napról napra,
egybeforrt szerelmünk.

Amióta beköltözött a szívembe,
minden ébredés egy álom vele,
Ő lett a nappalom s az éjjelem,
szívem hölgye, a Kedvesem.

Kári József
osztatlan tanári mesterképzési szak

Coffee and Other Small Burials

by L.B.

Maybe I shouldn't take Xanax with a plain latte in the morning if I don't want to sweat through my lectures and sit there pretending to listen while my heart climbs up my throat. The agony of stomach pain is the strange meeting of caffeine and benzodiazepine. They fight each other inside me while I act like I'm not about ready to try out this thing called "flying," such a common pastime among birds. By the second class, I'm already counting the minutes until I can leave. By the third, I'm stumbling through the hallway like a lost child, head spinning, feet too loud on the tiles.

I always end up in the women's restroom, my usual refuge, where the lights go out automatically when I stop moving. I stand in that dark, unmoving silence, trying not to throw up, trying not to think. Then again... maybe this is what calm feels like now. Maybe it's this place, I say, blaming everything and everyone else — and their mothers — for things I should have under control. But can't.

Later, between classes, I slipped outside for a smoke — the usual habit I perform during every break. The sky looked bleached that afternoon, the kind of colorless white that makes everything feel louder. I left the building early; I

couldn't sit through another hour of pretending to understand graphs and definitions. I sat on the concrete steps outside, and for a second, I thought about how people pass by without ever looking down. How easy it must be to keep moving, never stopping long enough to feel yourself rot a little from the inside. The wind was sharp. I could taste the day-old coffee on my tongue, bitter and metallic. My body felt foreign — like I'd borrowed it for too long and forgotten how to give it back. Still, I stayed there, watching the street until the light began to dim. It was peaceful, in the way quiet self-destruction sometimes is.

I have a tendency to laugh at things in the silent lectures, out of nowhere. Yesterday, I left the house looking like a freshly painted clown, but of course I didn't notice this — not until I looked at myself in the mirror in the women's restroom, letting the room-temperature water run through my cold, shaky fingers. My eyelids were red, but only in a perfect crescent-moon shape. I looked like a usual partygoer, which was very much not usual. "Both?" "Both," I answered my friend's message. She asked if my eyes were puffy. I said no. If they were from crying, I'd know — at least I think I'd know. I just left it at that, hoping they would go away as quickly as possible, without anyone noticing.

And then I wonder, self-consciously, why people look at me like I'm some kind of loony. When in reality... well, it's pretty obvious. I despise people who think they're above us all — us, the normal everyday loonies. The way they storm through life, heads held high, as if they're a force sucking the mental capacity to perform out of the rest of us. And then they somehow manage to make time to mock people. Sometimes I, too, get mocked, called weird or insane, or just get those certain "looks" from them. I'm never sure where to put the emotions of others. I read in a book somewhere that people like this are not entirely happy with themselves, so instead of acknowledging an individual different from them, they first must tear that person apart — to bring them down

to their level of viewing the world: a point where everything is bitter and nothing has meaning beyond what others wear, how they talk, and how well they can be imitated. But then again, I'm not entirely happy with myself or my life, yet I would never even think to commit such crimes as they do daily. Maybe we're all just pretending not to rot, one latte and one pill at a time.

///

It's like my lungs are filling up with dirt. Not choking, not gasping — just slowly filling. A quiet burial from the inside out. Every breath feels heavier, as if the air itself has weight now, pressing down, asking to be swallowed.

Maybe that's what happens when you try too hard to keep everything in. The silence settles like dust. And then one day, you find you can't tell the difference between breathing and being buried.

I took out my compact to touch up my lipstick. It's an interesting concept, lipstick is — how women always leave their mark on things, sealed by the print of their lips in a dazzling array of shades, each unique to its owner. Every now and then, when I just sit on the concrete steps to pass the time, I observe these lovely colored cigarette butts. Who could have left them here on the ground? Where were they headed? What purpose did they fulfill? I like to imagine these women standing in front of me, like a mirror, and I act out the kind of person they might have been, according to me.

Monológ

— az —

Önmeghatározásról

Sokat gondolkodik az ember azon, hogy ki is ő és hogyan határozná meg önmagát. Ehhez kapcsolódik, hogy kitől vagy mitől kapjuk meg ezeket a kérdéseket. A családtól, a barátoktól, a szerelmétől, vagy esetleg egy lelkes oktatótól kapjuk meg a válaszokat. A válaszok sokfélesége mindig egy örvénybe taszítja az embert, amiből nem látja a kiutat. Mikor érzi azt az egyén, hogy amit csinál ér valamit és jó is benne, vagy amit tesz másokra is pozitívan hat? Mikor kapja meg a felső erőttől, a „mi dolgunk a világon” kérdés válaszában sugallatát. Mindig azt kapjuk meg, amit megérdemlünk vagy néha maga az élet játszik velünk egy különös játékot, aminek a játékszabályai folyamatosan változnak. Néha a spirituális erő is közrejátszik ebben, az előző életünknek a hatása vagy a felsőbb erő terelgetése. Ezek a kérdések nap mint nap velünk vannak. Az idő, mint végtelen gyorsaságú kerék folyamatosan halad előre, és soha nem érezzük a jelent és a lelassulást. Áltatjuk magunkat azzal, hogy van időm mindenre, amire kell ledzés, egészséges táplálkozás, szociá-

lis kapcsolatok ápolása, tanulás), de miért érezzük folyton, hogy kifolyik az idő kezünk-ből. Miért akarunk mindenkinek minden perspektívából megfelelni, ha maguknak sem tudunk, miért várunk a másik elismerésére és a mások horizontjának keresztezésére, ha mi sem tudjuk mi zajlik bennünk. A mai világban mindenki tökéletesnek akar mutatkozni az élet minden egyes területén, hogy megmutathassa mennyire egyedi a világon, de közben ugyanazt posztolja, hordja, eszi, nézi és olvassa, mint mindenki más. Közben állandóan ostromozza magát, hogy amit kitesz az ablakba az túl sok vagy éppen túl kevés önmaga megmutatására. Fél, hogy amit megmutat önmagából, mások megértik-e az üzenetet vagy soha nem kapja meg azt a visszajelzést, amit vár. Akkor miért akar ennek ellenére a közösségi médiára és más emberek véleményére támaszkodni? Felmerül a kérdés, hogy az emberek, akiket társunknak, családuknak, barátunknak választunk állandóan jelen lesznek-e és mindig támaszkodhatunk-e rájuk minden helyzetben. Miért gondoljuk azt, hogy azok

a vélemények, amit kikérünk másoktól fontosak egy probléma megoldásában és minden helyzet feketére-fehérre és jóra-rosszra oszthatunk fel? Gyakran az egyén komplexebbnek érzi ezeket a szituációkat, de közben mindenki más rajtunk kívül csak legyint, hogy ez sima liba vagy nem értem, miért totójázol fölötte. Az ember bárhová megy a világba rengeteg egyénnel találkozik, akik hasonlóan gondolkoznak és talán egy új, váratlan élmény hatására ő is ezt kezdi követni, így érezheti, hogy egy közösségbe tartozik, de ezzel egy kicsi egyediséget elveszít önmagából.

Minden egyes ember egyedi, vagy csak el akarják hitetni velünk, mint egy jól csengő szlogen és közben a pszichológusnak adunk munkát, hogy ne unatkozzanak. Bármilyen haszna is legyen ennek a hosszú monológnak, soha nem fogjuk teljes egészében meg tudni a választ és csak mélyen önmagunkban jelentkeznek ezek a kérdések, amiket néha még önmagunk előtt is elrejtünk, hogy ne-hogy „kiboruljon a csontváz a szekrényből” és közben magunkkal rántsunk. Igazából, amire mindig is vágyunk, végig magunkba tartjuk a tudatalattink legmélyén, nehogy más tudomást szerezzen róla. Az élet megtanít Babits idézettel élve: „Csak én bírok versemnek hőse lenni”, hogy csak önmagunkra támaszkodhatunk minden egyes helyzetben és soha nem kapjuk meg teljes egészében ezekre a kérdésekre a választ. Csak darabonként, az élet mindennapjaiból, ha ezt most per pillanat nem is gondolnánk.

Holló

magyar alapképzési szak

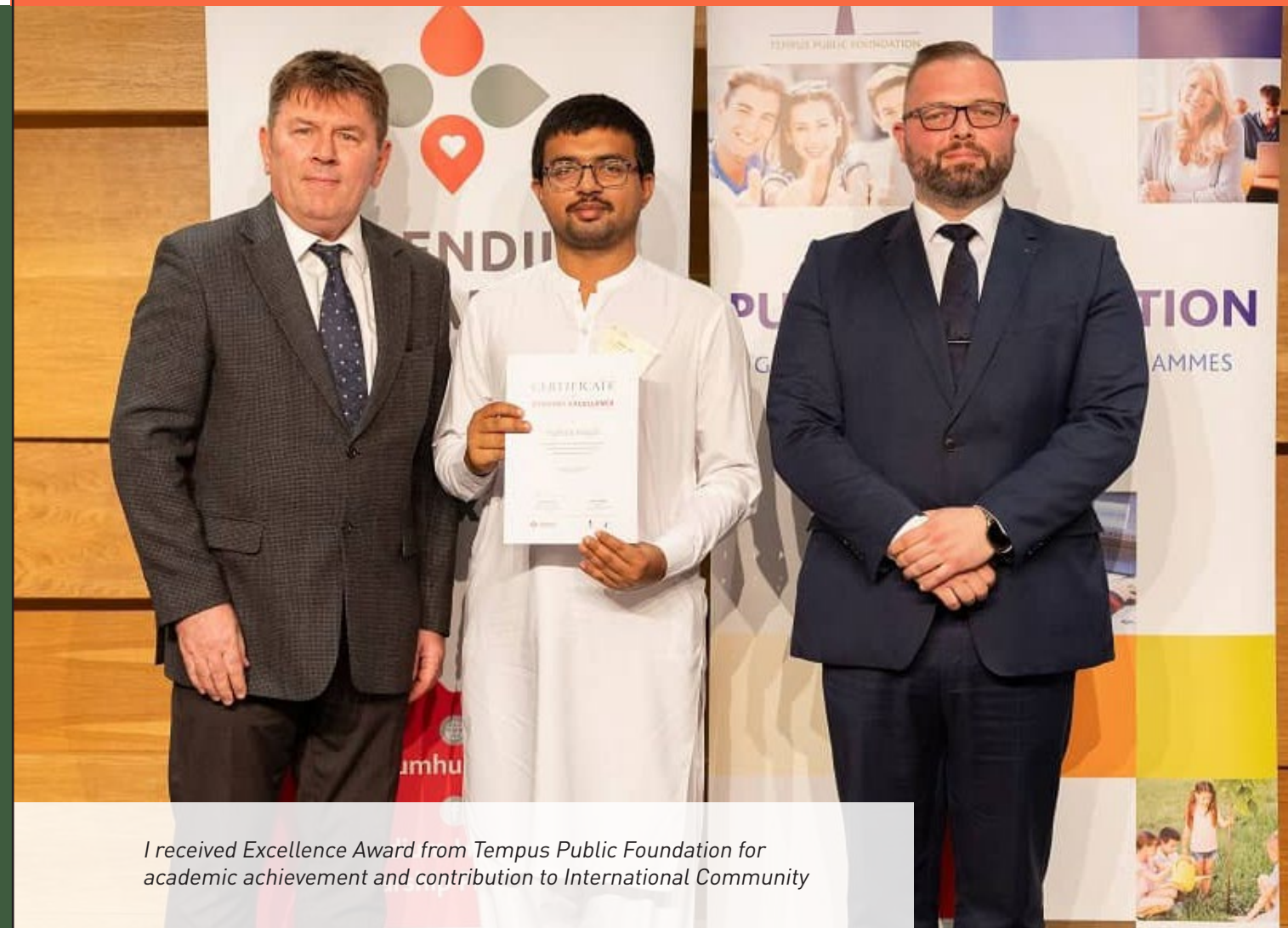
Two worlds, one vocation – KÁROLI ALUMNI IN THE SERVICE OF THE SOUL

My name is Hamza Yaqub, and I recently graduated with a BA (Hons) in Psychology from Károli Gáspár University of the Reformed Church in Hungary as a recipient of the prestigious Stipendium Hungaricum Scholarship. I am originally from Muzaffargarh, Pakistan, where I currently work at a community hospital providing therapeutic services to trauma-affected individuals. Alongside my academic and clinical work,

I AM ALSO A PUBLISHED POET—MY FIRST URDU POETRY BOOK “RAF AMAL” WAS RELEASED IN 2023, AND HAS SINCE INSPIRED SEVEN THESIS PROJECTS ACROSS FOUR UNIVERSITIES.

I run an educational YouTube channel, Learn with Hamza Yaqub, which focuses on

making psychology, philosophy, and science accessible to Urdu-speaking audiences, reaching over 3 million impressions per month. My journey bridges clinical psychology, literature, and digital education, with a strong commitment to serving marginalized communities through interdisciplinary work. Coming from a region where mental health remains stigmatized and neglected, I often witnessed the emotional pain that went unspoken. This motivated me to understand human behavior and suffering more deeply. Studying at Károli Gáspár University helped me develop a scientific understanding of psychological processes, and it shaped my passion into a purpose-driven academic and professional journey. Since graduating, I've been working at Sarim Medical Center in Pakistan, where I assist in therapeutic services under supervision, manage clinical records, and provide basic counseling to individuals

I received Excellence Award from Tempus Public Foundation for academic achievement and contribution to International Community

copied with trauma and life adjustments. Alongside, I've continued to grow my educational platform Learn with Hamza Yaqub, which now reaches over 3 million impressions monthly. I'm also pursuing specialization in AI and neuroscience, with the aim of integrating technology and mental health outreach in underserved regions. The rigorous research training at Károli—especially in experimental design, data analysis (SPSS, JASP), and ethical practice—has been essential to my work. These skills enable me to contribute meaningfully to both clinical documentation and psychological education. My coursework and thesis work also refined my analytical thinking and communication, which I now apply in clinical settings and digital content creation.

During my undergraduate studies, I had to take a passive semester due to personal and logistical reasons. While it could have been a period of stagnation, I chose to use that time constructively by completing my Master's in Urdu Literature from Bahauddin Zakariya University, Multan. Literature has always been a parallel passion of mine, and this degree not only enriched my intellectual foundation but also strengthened my ability to communicate complex psychological concepts in my native language. This directly contributed to the growth of my educational YouTube channel and reinforced my interdisciplinary approach to psychology. If I could go back, I would have been more confident in presenting my creative work earlier within academic circles. In 2023, my first Urdu poetry book was published, and to my surprise, seven students from four different universities later wrote their theses on my poetry. This recognition deeply affirmed the value of combining psychological insight with literary expression. If I had embraced this interdisciplinary identity earlier—merging psychology, poetry, and public education—I believe I could have created even more impactful, cross-disciplinary

work during my undergraduate years. Working with Prof. Dr. Köteles Ferenc Gábor on my undergraduate thesis was one of the most pivotal experiences of my academic life. The research, which focused on ASMR and personality traits, was methodologically challenging due to the language and sampling constraints, but it honed my resilience and scientific discipline. Later, a collaboration with Dr. Harsányi Szabolcs Gergő on attachment styles further enriched my research capabilities. It has been foundational. The academic training I received—ranging from personality psychology to ethical and legal framework of psychology—directly informs my work in therapy support. It also helps me translate complex psychological concepts into digestible, relatable formats for my YouTube audience and future AI-integrated initiatives. I was actively involved in student engagement.

AS A STUDENT REPRESENTATIVE AT THE ÓBUDAI DIÁKHOTEL DORMITORY, I FACILITATED CONFLICT RESOLUTION, COORDINATED WITH ADMINISTRATION, AND ORGANIZED INTERCULTURAL EVENTS.

I also served as a Student Buddy for incoming international students. These experiences strengthened my leadership, problem-solving, and intercultural communication—skills that continue to benefit my career in both clinical and educational outreach roles. Graduate education is essential in psychology, especially for those pursuing research or clinical careers. My advice would be to take time to clarify your research interests, seek hands-on experience, and choose a graduate program that not only fits your goals but also provides access to mentorship and collaborative opportunities. I began applying my academic learning even before graduation—through part-time research, video lectures, and

volunteering. After graduation, I seamlessly transitioned into clinical work while continuing my passion projects. This balance helped me maintain momentum and purpose in my professional life. I actively complete online courses and certifications, follow scholarly publications, and attend webinars. I've found platforms like Coursera and Google Scholar especially useful, along with community forums that discuss applied psychology, AI, and public mental health innovations. Roles such as research assistant, clinical coordinator, behavioral therapist, or digital content educator are great starting points. These positions offer practical exposure and can help recent graduates discover their long-term direction within psychology or related fields. Engage actively with your professors, they are supportive and knowledgeable. Don't be afraid to explore interdisciplinary interests. Take advantage of Budapest's cultural richness and academic resources. Most importantly, develop your research and writing skills early, and don't hesitate to build something meaningful outside the classroom, whether it's a project, internship, or creative initiative. I stay in regular contact with several classmates and juniors, including Adam, Nurayim, Tanya, and Susanna Mushtaq. Susanna was an incredible support

during my final semester when I faced serious health issues. Her empathy and encouragement helped me stay grounded and focused during one of the most difficult times of my academic journey. I am also deeply thankful to Ms. Viktoria Csatai, the Pastor at our dormitory, who went out of her way to accompany me to hospitals and help me overcome language barriers during medical visits. Her presence was both practical and comforting. Beyond the university circle, a few individuals who made an immense impact on my life were Syed Mudassir (from the Netherlands), Zia Ur Rehman (from Netherlands) and Shah Jahan Salif (from Romania). Although not classmates, they stood by me in every situation. Syed Mudassir's apartment became my safe space—whenever I felt lonely, overwhelmed, or emotionally low, I visited him, and he and his family made me feel at home. Their support, love, and hospitality remain unforgettable. I plan to pursue a PhD in Social Psychology, with a focus on trauma, memory, and marginalized populations. Long-term, I hope to return to Pakistan to establish a research institute focused on neuropsychology and community mental health. I'm especially passionate about using AI and open-access education to reach underserved groups through digital platforms and psychological outreach programs.

I helped Institute of Psychology arrange an Evening Fest for International Students at Psychology Department of Károli

I am Fatma Triki, a 26-year-old Tunisian psychologist based in Budapest. I completed a BA in Psychology at Károli and followed it with a Master's in Counseling and School Psychology.

I AM CURRENTLY WORKING IN SUPPLIER COMPLIANCE AND LOOKING FOR OPPORTUNITIES IN WORK PSYCHOLOGY AND MARKET RESEARCH.

I initially pursued a degree in marketing, and one of the required courses was "Consumer Psychology," which introduced me to the field of psychology. The more I looked into it, the more I realized that I resonate with the humanities rather than business studies. Even though I'm still working in corporate, I'm happy that I found fulfillment in my academic choice and hope to return to work as a psychologist once I perfect my Hungarian. My educational journey at Károli gave me a strong baseline to lean on and prepared me for what's awaiting me in the field.

I would have tried to gain experience in psychology and build a network as soon as I could. A lot of my peers were able to start working in psychology through the connections they made during their BA and MA. Having a bigger network also makes getting recommendations for PhD programs easier.

Károli provided professional socialization courses that helped connect us with professionals in the psychology field. I think it was a major experience that shaped my understanding of psychology and how to translate it into professional settings. Many of the people we met came from different backgrounds, and the course combined both conventional and unconventional takes on psychology.

After graduation, I've found that staying informed requires consistency and curiosity. I try to regularly keep up with journals and articles to remain updated on new developments. I also attend workshops and participate in webinars, which are great for gaining fresh insights and hearing from professionals in the field. Sometimes, I reach out to my former teachers in KRE and ELTE who can be more immersed in psychology and have helpful insights on updates on what's currently relevant. I also keep an eye on articles released by Hungarian universities to observe recurring themes and emerging areas of interest in the local context. I can recommend a few entry-level roles that can help build experience and confidence. Working as an assistant psychologist, a school or career counselor, or a researcher/research assistant can be great starting points after completing your BA or MA.

Make the most out of your experience and the network of amazing teachers at KRE. The support I've experienced there was unlike any school I've enrolled in. Take part in psychology-related workshops and events, volunteer in school, work as a peer counselor, and

participate in research projects. Don't just passively go through your degree. Actively engaging in your academic path opens up so many unexpected opportunities. The more involved you are, the more rewarding your time at KRE will be.

Two of my best friends are from the Károli BA Psychology class of 2019, and I keep in touch with other classmates as well. We're hoping to plan an alumni meeting once all of us are in Budapest. It's really nice to stay connected and see how everyone is growing in their own way, both personally and professionally in different countries and life paths.

I see myself working in an academic setting, hopefully pursuing a PhD and also working as a psychologist by providing counseling. I will soon start a psychodynamic therapy training, which I'm looking forward to. But for now, I'm taking a break and working in corporate. I do hope to gradually shift back into working in psychology or a psychology-adjacent field, which remains my long-term goal and main source of motivation.

My Summer in America

Written by:
Kamilla Dávid,
second-year East Asian Cultures and
Languages, Japanese major

HI EVERYONE! MY NAME IS KAMILLA DÁVID, I'M A SECOND GRADER AT KÁROLI GÁSPÁR UNIVERSITY STUDYING JAPANESE, AND I SPENT LAST SUMMER IN CALIFORNIA THROUGH THE CAMP AMERICA PROGRAM. I WANTED TO TRAVEL, DO SOMETHING EXCITING DURING THE SUMMER, AND TRY MYSELF IN A COMPLETELY NEW ENVIRONMENT. THAT'S HOW I ENDED UP AT CAMP LAKOTA, WHERE I WORKED AS A GENERAL COUNSELOR FOR ABOUT EIGHT WEEKS WITH CHILDREN AGED 7 TO 14. THE CAMP WAS LOCATED IN A BEAUTIFUL MOUNTAIN AREA, AND WE EVEN HAD THE CHANCE TO GO HORSEBACK RIDING AND HIKING.

I'll admit, I was a little nervous at first since I had never worked with children before and had no idea what to expect. Luckily, I got the hang of it quite quickly. Almost everyone I

worked with came from a different country, and for many of them, this was their first time working at a summer camp, just like it was for me. That really helped, because we all learned together, made mistakes together, and no one felt left behind if they didn't know something right away.

The first week was all about training, where we attended various workshops, and I was surprised by how much emphasis was placed on the children's mental health something I hadn't really expected. I was also pleasantly surprised by how kind and open the campers were. I'd seen plenty of movies where kids that age are portrayed in a more negative way, but this experience completely changed

that image for me. Throughout the summer, I received drawings and small gifts from the kids, which honestly touched me deeply.

During breaks and after the camp ended, I went on trips with the friends and coworkers I met there to explore the "real America." We spent the Fourth of July in Santa Monica, took a group trip to Universal Studios, and we even had time to go to a Dodgers baseball game. After leaving camp, we explored Los Angeles together, and then, after some

tearful goodbyes, I headed to New York. Unfortunately, I only had one day there, but I made the most of it. This summer was an incredible experience that helped me grow in ways I hadn't anticipated. It gave me confidence and a new perspective on many things, and I can't wait to go back, this time with a bit more experience under my belt. If this kind of adventure sounds like something you would love to try, or if you would like to know more about my experience, feel free to reach out to me!

I'D SEEN PLENTY OF MOVIES WHERE KIDS THAT AGE ARE PORTRAYED IN A MORE NEGATIVE WAY, BUT THIS EXPERIENCE COMPLETELY CHANGED THAT IMAGE FOR ME.

1

ÚTI ÉLELEM

DUNÁN-TÜLI FOLYÓ

A GÖRÖG ÁBECÉ EGYIK BETŰJE

ELAVULT FONÓ-ESZKÖZ

MEGRÁZ-KÓD-TÁ-S

GÖD CENT-RUMA!

NYELV-HATÁ-ROK!

RÉGI LABDA-JÁTEK

OSZMÁN TISZTI RANG

TÖRÖTT VÉGTAG RÖGZÍTŐ-ANYAGA

SZÉT-VÁLÍK

BÓK ELEJE!

RÉGI EREDETŰ FÉRFINEV

EZ A FA ARANY ÉKSZER!

VILÁG-BAJNOK-SÁG, RÖVIDEN

CSIPKE-LÖDVE VICCEL

MEGERŐ-SÍTETT AJTÓ JELZŐJE

KÉRDŐ-SZÓCSKA

TÉLI TAKAR-MÁNY

ÍGY IS BECÉZIK ENIKŐT

A ME-KONG PARTJAI!

A BELSE-JÉBEN

A

2

BARÁNYAI KÖZSÉG MEZEI ...; FAFAJ

DORGÁL, FEDD

KISSÉ ODAÉG! DIVATOS NŐI NÉV

SILLER-BOR ELÁRUSÍ-TŐHELY

ZALAI KÖZSÉG A MÁSÍK OLDALON

KORALL-ZÁTONY KISEBB LEPKE

MADRIDI MÚZEUM A MÉLYBE NYÚJTÓ

SUZUKI MODELL CSÍPÓS FŰSZER

NÉPCSO-PORT V. EURÓPAI HEGYSÉG

DUGA-SZOL BEBÖR-TÖNÖZ

VIZUÁLIS ÉSZLELÉS HOZZÁ-LÁT

CSAVAR, FORGAT A MENET ELEJÉN

ACÉLOS (HANG) ZÚDÍT, ÁRASZT

RÓMA POLGÁRA NÁTHA KEZDETE!

KIRÁLYI HÁZ-TARTÁS AMPER

ALAPO-SAN MEGVERŐ (NÉPIES)

ERŐS DROT

EME HELYRŐL

ELBÜVŐ-LŐ KED-VESSEG

ZSUZSA EGYIK BECE-NEVE

... IDA: GÁRDO-NYI GÉZA HÖSNŐJE

EBBEN A HUSZON-NÉGY ÓRÁBAN

NEM TUD TOVÁBB-MENNI

KOSSUTH-DÍJAS KÖLTŐ (LÁSZLÓ)

Boros Gábor egyetemi tanár, a Szabadbölcshészet Tanszék oktatója filozófiai nézőpontból járja körül a mesterséges intelligencia kérdéskörét az egyetem legfrissebb, 2025-ös évkönyvében. Az alábbi, tanulmányában szereplő mondat befejezése a megfejtésben olvasható.

„[...] mivel a mesterséges intelligenciával működő produktumoknak nem tulajdonítható a hagyományos értelemben vett felelősség,...”

Értesülj a Károli Könyvek sorozat legfrissebb köteteiről a Károli Könyvműhely Facebook-oldalán!

Károli Könyvek

- jegyzetek
- tudományos munkák
- doktori értekezések
- értekezések
- konferenciakötetek
- fordítások, műfordítások

Kövesd Facebook-oldalunkat!

karoliegyetem

karoli.gaspar.reformatus.egyetem

karoligasparegyetem

KaroliEgyetem

károligáspáruniversit

uni.karoli

www.kre.hu